

νόματα με τὰ θηλυκά, καὶ πάντα ἀπαντοῦσε μετὰ τὸ ἐπίθετο βυλμένο στὸ σωστὸ τὸ γένος. — «Ἄς τὸν μπερδέψω τώρα κομμάτι» συλλογίσθηκα, καὶ ἀρχίζω καὶ τὸν ρωτῶ: «Ὁ Κῶτσος καλὸς ἔν ἢ καλὴ;» «Καλὸς» ἢ ἀπάντησις! «Ἡ Ἑλενίτσα ἤσυχη ἢ ἡσυχος;» «Ἡσυχὴ» ὁ διάβολος! «ὁ Δημητρός ἄτσουλος ἢ ἄτσαλη;» βάζοντας πάντα τὸ ἐπίθετο τοῦ ἀντίθετου γένους τελεφταῖο γιὰ νὰ τὸν μπερδέψω, μὰ «Ἄτσαλη» ὁ τσακπίνης ἀπαντᾷ. Σὲ δέκα φόρες πού τοῦ τὰ ἐπανάλαβα μόνο δυὸ φορές λάθησε στὸ γένος, καὶ κείνο κατὰ τὸ τέλος πού ἄρχισε νὰ βυριέται ἀφτὴ τὴν παρὰξενη γυμναστικὴ καὶ νὰ μοῦ ζητᾷ «Μέντες, μέντες» σιέλει ὁ Τσόγγιμος. Τοῦδωσα καναδυὸ καὶ τὸν ἄφηκα νὰ κυλιστεῖ στὸ πάτωμα καὶ συλλογίσθηκα: Ὑστερα ἀπὸ τρία-τέσσερα χρόνια(βιολογούμεστε τὰ παιδιὰ μας νὰ τ' ἀποπαιδεύσουμε μετὰ οἱ Ρωμοὶ γιὰ νὰ μὴν τᾶχουμε στὸ σπάτι) θὰ πάγει τὸ παιδί σκολειὸ καὶ κεὶ θὰ μάθει πὼς «τὸ μὲν καλὸς εἶναι τριγενὲς καὶ τρικαταληκτον, καλὸς, καλὴ, καλόν», τὸ ἡσυχος ὅμως τριγενὲς καὶ δικατάληκτον, ὁ καὶ ἢ ἡσυχος, τὸ ἡσυχον.» — Χωρὶς νὰ θέλω μοῦ ἦρτε στὸ νοῦ τοῦ Πάλλη τό:

Ψιλὴν κ' ὄξειαν ἀπαιτεῖ
κ' ἐμένα θὲς νὰ μοῦ φανεῖ
πὼς κάποια φώναξε φωνὴ
Βρὲ τράβη του τ' ἀφτί, βρὲ τράβη του τ' ἀφτί.

Σαραντακλήσις

Φ. Π. ΦΛΩΡΙΔΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Ἄχ πὼς τὰ νεκρολούλουδα στεφάνι
Τὰ πύθησα, τ' ἀνάκραξα, οἰεμένα!
Τόσο πού καὶ στὰ ὄνειρατα μοῦ ἐφάνη
Πὼς εἶτανε τὰ μάτια μου κλεισμένα,
Τὸ νεκρικὸ πού εὐώδιαζε λιβάνι
Καὶ τὰ κεριά τρογιῶ μου ἀναμμένα,
Χέρι, σταυρὸ, στὸ στήθι νὰ μοῦ βάνει,
Κι ὀλόγουρά μου πρόσωπα θλιμμένα.
Τὸ τελευταῖο φιλὶ ὁ παπᾶς μοῦ ψάλλει,
Καὶ με φιλεῖ ἕνας ἕνας καὶ θαυρῶζει,
Ὁ στεργνὸς τὸ νεκρόσκουτο γυρίζει
Στ' ἀχνὸ τὸ πρόσωπό μου, καὶ προβάλλει
Τὸ σκέπασμα ἕνας· καὶ ἄφαντὴ ἢ ψυχὴ μου
Περίλυπη κοιτάζει τὸ κορμί μου.

Σφανερὰ (Κέρνυρας)

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΥΠΕΡΒΗΡΩΠΟΣ (*)

8

Μὲ τράβηξε ἴσια στὸν καφενέ. Ἐνας κύριος μετὰ γιαιὰ καὶ μαλλιά μισόψαρα, μὰς ἐγενεψε ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Ὁ Νίκος τὸν χαιρέτησε γερμανικὰ καὶ γερμανικὰ ἔκαμε τὴ σύστασή μας. Ὁ κύριος, ἀφοῦ εἶπε κατιτίς τοῦ Νίκου, γύρισε καὶ μετὰ ρώτησε γερμανικὰ κάτι κ' ἐμένα.

«Δὲν ξέρετε γερμανικὰ;» εἶπε ἅμα εἶδε πὼς τὸν κοιτάξα μετὰ ἀνοιχτὸ στόμα.

«Ὅτε τὸνομά σας δὲν κατάλαβα», τοῦ ἀπάντησα.

«Δόκτωρ Ζαμπακίδης», εἶπε καὶ μοῦ ξανάδωσε τὸ χέρι.

Ὁ Νίκος ἄρχισε νὰ μιλεῖ μαζί του γερμανικὰ. Μὰ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν ἔπρεπε νὰ ξαναλένε κ' οἱ δυὸ τὴ φράση ρωμέικα.

«Προχώρησε, βλέπω, ὁ ξάδερφός μου στὰ γερμανικὰ», εἶπα γιὰ νὰ πῶ κάτι καὶ γώ.

«Πολύ. ἔχει ταλέντο κ' ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὴν τὴ γλῶσσα. Κ' εἶναι ἀλήθεια ὡραία γλῶσσα.»

«Ἐγὼ ἀκούσει τὸ ἑκάντις», εἶπα.

Ὁ Νίκος γέλασε: «Τὰρέσουνε τὰ γαλλικὰ. Ἄμα ἀκούω γαλλικὰ σηγῶμαι στὰ γέλια.»

«Ὅχι δὲ μὴν εἶσαι ὑπερβολικός· καὶ τὰ γαλλικὰ εἶναι ὡραία γλῶσσα», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ὁραία γιὰ καλαμπούρια. Ἄστειά σὰν τὸ λαὸ πού τὴ μιλεῖ. Μὲ πιάνουνε τὰ νεῦρα μου νάκούω γιὰ φραντσέζους», φώναξε ὁ Νίκος λαγγέροντας.

«Ποῦ τοὺς ξέρεις τοὺς φραντσέζους;» τοῦ εἶπα.

«Γνώρισα ἕνα σωρὸ ὄλοι γελοῖοι. Ἐπειτα ξέρω δυστυχῶς τὴ φιλολογία τους. Γιὰ γυναῖκες. Ἔθνος πού δὲν ἔχει ἕναν ἀνώτερο ποιητὴ, ἕνα μουσικὸ, ἕνα ζωγράφου τῆς προκοπῆς. Ἀφίνω δὲ φιλόσοφο κανέναν!»

«Ἐξήλασε τὸ Ρουσσώ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ μονάχα ἕναν», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ἔστω μὰ καὶ αὐτόνε τὸν καταδιώξαν. Ὁ Μεγάλος Φρειδερίκος τὸν ἔσωσε, ὅπως ἔσωσε καὶ τὸ Βολταίρο.»

Ὁ Ζαμπακίδης τὸν κοιτάζει.

«Δὲν τοὺς σώζει ἕνας Ρουσσώ», ξακολούθησε ὁ Νίκος. «Ἐπειτα κ' ἕκατὸ Ρουσσώ νᾶχανε βγάλει, δὲν ἐξιλαιώνεται τὸ κακὸ πού κάμανε στὴν ἀνθρωπότητα.»

«Ποῖο κακὸ;» ρώτησα.

«Τὴν ἐπανάστασι.»

«Κ' ἔκαμε κακὸ ἢ ἐπανάστασι;»

«Τί μεγαλύτερο κακὸ ἤθελες! Ἐδῶκαλε στὴ μέση τὴ μεσαία τάξη.»

«Καὶ τὴν ἐπιστήμη», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ποιά ἐπιστήμη; Τὴν ἀρνησι τῆς ζωῆς; Δὲ μ' ἀφίνεις, ἀδερφέ Δημητρώ· τᾶπαμε τόσες φορές· βαριέμαι τὴ συζήτησι.»

«Εἶσαι ὑπερβολικός· ἔπειτα μοῦ φαίνεται πὼς

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445 καὶ 446: